

DORMIR A LA PALLA
(Ll. i m.: Jaume Arnella)

No m'espanta el treballar,
-tampoc puc dir que m'agrada-
les garrofes que he menjat
ben bé me les he guanyades.
Però no hi ha millor treball
que poder fer el que t'agrada.

Diuen que la Bíblia ho diu
-i és cosa molt acceptada-
que els humans, aquí hem vingut
a suar la cansalada.
Però no hi ha millor treball
que poder fer el que t'agrada.

Ja m'ho deien de petit:
"No siguis com la cigala
i, si vols ser respectat,
com les formigues treballa."
Però no hi ha millor treball
que poder fer el que t'agrada.

Deien que un treballador
mai no havia de queixar-se:
de temps lliure ja en tindria
a l'edat de jubilar-se.
Però no hi ha millor treball
que poder fer el que t'agrada.

Com que no els he fet cap cas
em tenen per un bandarria
però he fet el que m'ha agradat:
cantar i tocar la guitarra.
Però no hi ha millor treball
que poder fer el que t'agrada.

LA RECEPTE DE LA CREMA
(Ll. i m.: Jaume Arnella)

De la cuina catalana,
de casa o de restaurant,
és evident que la crema
ocupa un lloc important.

És cèlebre i coneguda
fins i tot a l'estranger
on la crema catalana
sempre ha fet un bon paper.

I tothom sap i proclama,
fins internautes amb web,
que no hi ha res com provar-la
el dia de Sant Josep.

Com que Sant Josep s'acosta
i ja el tenim al damunt,
us n'explico la recepta,
poc a poc i punt per punt.

De llet n'hi poses un litre,
que menys és fer-se l'estret,
un tros de pell de llimona
i de canyella un tronquet.

Tot això ho poses al foc
fins que comenci a bullir;
si no et vessa, no et preocupis,
que tampoc no ve d'aquí.

Ho treus del foc, ep! no et cremis!
que reposi uns breus moments,
i mentre estant tu prepares
tots els altres ingredients.

Vuit rovells d'ou és la mida,
que és la millor proporció,
posa dos-cents grams de sucre,
i cinquanta grams de midó.

Barreja els rovells i el sucre
i ho deixates, ben desfet;
i el midó podràs desfer-lo
amb una mica de llet.

En aquest mateix pot que uses,
poc a poc hi vas tirant
la llet que tens escalfada;
mentre ho fas ves remenant.

Després això cal colar-ho,
que per 'xò hi ha el colador;
es posa al foc i es remena
sempre pel mateix cantó.

Quan veus que es vol espessir,
llavors abaixes el foc
i deixes que continuï
una mica més, però poc.

I ja tens la crema feta,
ja la pots abocar al plat,
ho pots fer amb el plat que vulguis,
però millor si és ovalat.

I si t'agrada cremada,
l'has de deixar refredar;
escampes sucre i el cremes
amb el ferro de cremar.

Te la pots menjar ben sola,
però encara és més excel·lent
amb coca o lioneses,
teules o bunyols de vent.

Ha estat la Maria Rosa
qui la recepta m'ha dat;
jo només hi he posat solfa,
i adéu siau, que s'ha acabat.

EL LLIBRETER MONJO
(Ll. i m.: Jaume Arnella)

Verídica i esgarrifosa història d'un frare de Poblet que feia de llibreter a les voltes
dels Encants.

Als Encants de Barcelona
hi havia un llibreter
que a Poblet `via estat monjo
i que ho va deixar de ser.

Es veu que un dia va haver-hi,
ja es feia de tant en tant,
una subhasta de llibres:
era un lot molt important.

Entre aquests llibres hi havia
un volum preuat i rar:
eren Els Furs de València,
del món l'únic exemplar.

Diu que aquest llibreter monjo
tenia una obsessió
per poder tenir aquest llibre
i aquella era la ocasió.

El mateix delit tenia
un altre ric llibreter,
com que era més ric que el frare,
al final se l'endugué.

El monjo, al no tenir el llibre,
s'ho prengué molt malament
i, entre recança i enveja,
va tenir un mal pensament.

I una nit va entrar a la casa
del seu llibreter rival
per tal de robar-li el llibre i
posseir l'obra cabdal.

Per no tenir més problemes,
no s'ho va pas rumiar,
i així després de robar-lo,
tot seguit el va matar.

La justícia es posà en marxa,
que, quan vol, sap fer camí,
i va fer tot de pesquisses
per enxampar l'assassí.

Sortí a relluir aleshores
la competència recent
que els dos llibreTERS tingueren
i era sabut per la gent.

Li van registrar la casa,
tot enlaire va quedar
però aquell llibre no sortia
i ja estaven per plegar.

I el frare dissimulava
i fins es feia l'ofès
dient que d'aquell asunto
ell no en sabia pas res.

El jutge, que ja marxava,
s'aturà tot d'un plegat,
li cridà l'atenció un llibre,
tal com estava posat.

El treu de l'estanteria
i pel buit que va deixar
van caure Els Furs de València
i el culpable quedà clar.

Digué el frare, en el judici,
que ell trobava ben normal
per poder tenir aquell llibre
d'haver matat el rival.

Que si l'altre va quedar-se'l
no va ser per interès
sinó per la raó simple
que tenia més diners.

I a rel del procés resulta
que, sent com va ser conegut,
sortí, dels Furs de València
un altre exemplar perdut.

Abans de morir a la forca,
l'antic frare, al cadafal,
va dir que no li dolia
d'haver mort el seu rival.

Li recava haver comès
aquell crim tan horrorós
pel llibre que creia únic,
quan, de fet, n'hi havia dos.

Que això ens serveixi d'exemple
perquè no vulguem gosar
mai de mai robar cap llibre
i menys encara matar.

SOM BOLETAIRES
(Ll. i m.: Jaume Arnella)

Som boletaires
som cistellaires,
la nostra vida
és el rovelló.
Sentint la flaire
no triguem gaire
a tenir ple
el cistell i el sarró.

Fredolics, reigs, carreteres,
mollarics i xampinyons,
rossinyols, magencs, llanegues,
cama-secs i moixernons.

I al voltant dels pins s'albiren
rovellons i pinatells.
I al voltant de les alzines
surenys i carlets novells.

Som boletaires...

Bolets que Déu va donar-nos
als Països Catalans,
és igual anomenar-los
rovellons o esclata-sangs.

Dos amors jo comparteixo,
Catalunya i els bolets,
si un em fa decaure els ànims
l'altre me'ls manté ben drets.

Som boletaires...

GUITARRA TOCA TRANQUIL·LA
(Ll. i m.: Jaume Arnella)

Guitarra toca tranquil·la,
guitarra no t'espantis, no:
mira que hi ha el senyor batlle
i també algun regidor.

Guitarra mesura les notes,
no em facis quedar malament:
toca amb suau parsimònia
que aquí calen compliments.

Guitarra no te m'espantis,
sona amb els ulls aclucats:
cantarem les cançons que aquí ens deixin
les altres ens queden al pap.

Més tard potser quan s'acabi,
sols o amb altra gent amiga,

cantarem les cançons nostres
sense traves, sense brida.

Que tu saps que de corrandes
les butxaques en portem plenes,
un farcell a mig obrir
i un de més gros a l'esquena.

PER LES TERRES DE L'ALT CAMP
(Ll. i m.: Jaume Arnella)

Si n'hauré lligat de cigarros
per les terres de l'Alt Camp,
per Ciurana i Cornudella,
la Morera del Montsant.

Jo me'ls feia allargassats,
poc tabac i que durés,
ja que els temps que allí corrien
no donaven per res més.

L'aigua a buscar-la a la font,
rentar roba es feia al riu,
i el llum d'oli o de carburo
si és que de fosc no dormiu.

I era dura la jornada,
ja ho sabeu, de sol a sol;
no regatejava esforços
però mai no aixecava el vol.

Bé que ho diuen que a l'estiu
qualsevol cuca viu,
però els hiverns mai no s'acaben
i gràcies si resistiu.

Tot eren camins de carro,
tant com `viem demanat
que ens fessin la carretera
necessària pel veïnat.

I un a un vàrem marxar-ne
a poc a poc i a contracor,
a ciutat un sou estable
amb els cotxes i el confort.

I ara que ha marxat tothom,
ara han fet la carretera
perquè els forasters admirin
les masies i les eres.

Aigua i llum són dins les cases
i també han posat safareig
per estar més confortables
tota la gent d'estiueig.

Ai, ai, ai, que els ulls se'm neguen;
ai, les llàgrimes em salten.
Ai, ai, ai, que els ulls se'm neguen;
ai, les llàgrimes em salten.

CARTA AL QUIM
(Ll. i m.: Jaume Arnella)

Començo, Quim, dient-te: Hola, hola;
què tal com vas, permet-me preguntar;
què tal la feina i la parentela,
les reunions i etcètera, com va?

Però, de debò, el que més m'interessa
el que em preocupa més, amic, de llarg,
és que em responguis i em treguis de dubtes:
t'has decidit? què has fet amb el tabac?

Si tu has complert i has fet tal com pensaves
jo et seguiré, i no sols per orgull;
que estic d'acord, tal com ho plantejaves;
ja n'hi ha prou que se'ns pixin a l'ull.

Tornarem a fumar, encara que ens costi
tornarem a fumar, contra corrent.
tornarem a fumar a la descarada
que ho farem tot per viure lliurement

És indignant tota aquesta campanya
que, diuen ells, sols és contra el tabac;
però que, en el fons, fins el cervell se'ns mengen,
no deixen lloc ni per la llibertat.

Què s'han cregut, puretes de la merda,
volen semblar que són immaculats;
ves a saber si molts dels que ens prediquen
no han xupat mai d'algun fons reservat.

Tornarem a fumar, encara que ens costi...

Prou que em sap greu, ja fa anys que vaig deixar-ho
i ara estic bé, no tusso pels matins;
però hi tornarem sols per deixar constància
que no volem que ens manin els cretins

Si fumo ara, enlloc dels vuitanta
potser que mori als setanta-vuit
però hauré viscut com ho fan les persones,
que viure és molt més que la salut.

Tornarem a fumar, encara que ens costi

Quan m'ho vas dir em vaig fer un fart de riure,
no em negaràs que el teu plantejament
és contundent, però és minoritari

perquè no és molt corrent, ei, de moment.

Acabo ja d'escriure aquesta carta
i et dic adéu, apreciat amic Quim:
sempre endavant, la lluita ens agermana
sempre endavant, encara que tossim.

Tornarem a fumar, encara que ens costi
tornarem a fumar, contra corrent.
tornarem a fumar a la descarada,
que ho farem tot per viure lliurement

CORRANDES D'EXILI

(Ll.: Pere Quart –M.: Jaume Arnella)

Una nit de lluna plena
tramuntàrem la carena,
lentament, sense dir re...
Si la lluna feia el ple
també el feu la nostra pena.

L'estimada m'acompanya
de pell bruna i aire greu
(com una Mare de Déu
que han trobat a la muntanya).

Perquè ens perdoni la guerra,
que l'ensagna, que l'esguerra,
abans de passar la ratlla,
m'ajec i beso la terra
i l'acaronno amb l'espatlla.

A Catalunya deixí
el dia de ma partida
mitja vida condormida;
l'altra meitat vingué amb mi
per no deixar-me sens vida.

Avui en terres de França
i demà més lluny potser,
no em moriré d'enyorança
ans d'enyorança viuré.

En ma terra del Vallès
tres turons fan una serra,
quatre pins un bosc espès,
cinc quarteres massa terra.
"Com el Vallès no hi ha res".

Que els pins ceneixin la cala,
l'ermita dalt del pujol;
i a la platja un tenderol
que bategui com una ala.

Una esperança desfeta,
una recança infinita.
I una pàtria tan petita
que la somio sencera.

Roissy-en-Brie, abril 1939

XALA I BEU SENSE BRIDA
(Lletra: Joan Soler Amigó. Música: Jaume Arnella)

Un obrir i tancar d'ulls:
fugissera és la vida...
A cavall dels antulls
xala i beu sense brida!

Tot és fum, vanitat,
saviesa entumida.
Canta, besa, combat,
xala i beu sense brida!

Els amics al voltant,
a una ronda convida;
i a la falda una amant,
xala i beu sense brida!

Pren-la amb les dues mans,
àmfora beneïda!
com els pòtols i els sants:
xala i beu sense brida!

Mescla amb vi els teus amors,
que els plaers fan bullida;
paladeja calmós,
xala i beu sense brida!

Atzagaia i destí
sempre deixen ferida:
cauteritza-la amb vi,
xala i beu sense brida!

Fill del vent de xaloc
i la terra adormida,
penedeix-te de poc:
xala i beu sense brida!

El solatge és amarg,
la garrafa exhaurida...
L'últim trago el més llarg:
xala i beu sense brida!

Un obrir i tancar d'ulls,
però ella mai no t'oblida;
de la deu dels teus rulls,
xala i beu sense brida!

RUBAIAT

Lletra: Omar Kayyam. Adaptació: Ramon Vives. Música: Jaume Arnella)

Des del jorn en què Venus i la Lluna
van aparèixer al cel per ordre del Diví,
no s'ha vist mai una
cosa millor que el vi.

Per 'xò sempre m'ha estranyat
veure que es ven el vi bo,
perquè amb el diner guanyat
no es pot comprar res millor.

El jorn que hauré deixat ma vestidura externa;
el jorn que es parlarà de mi com una falla,
feu del meu fang un got, dueu-me a la taverna,
i veureu com reneixo quan l'empleneu a taula.

I ben tranquils a l'ombra dels arbres, mon aimia,
amb una àmfora plena, un llibre de poesia,
un pa i una cançó que em cantis, ten per cert
que serà Paradís el que era abans desert.

Un niu per aixopluc, un tros de pa, una flor
per a flairar; no ser ni massa fort ni feble;
no creure ni manar, no ser esclau ni senyor,
i no tenir jamai ni mestre ni deixeble.

Sacerdots, savis i vells,
i en general tot ascètic,
et declararan herètic
si no ets un ase com ells.

No tinc prou valor ni ciència
per anar enllà de l'ençà,
ni tinc prou intel·ligència
per viure sense pensar.

Aquest vi que dóna ardència
fa somriure gent malalta
i és una piga a la galta
del rostre d'intel·ligència.

Bevedors, bojós i boges,
amics, reguem de vi el prat,
perquè, un cop ben amarat,
tot esclatarà en flors roges.

JO RECORDO EN TU, ROSA...

(Lletra: Joan Soler Amigó. Música: Jaume Arnella)

Jo recordo en tu, Rosa,

la cara d'ella, lleu,
sense vel, sense nosa;
el seu hort a l'ombriu
on la lluna reposa;
la fragància suau
de poncella desclosa.

Les tendres primaveres són fugaces:
temps ha van deixar nua els verderols,
i sense cants, la branca tardorenca,
tremolosa tan sols.

I recordo en tu, rosa,
la cara d'ella, lleu,
sense vel, sense nosa...

Escuro fins al fons la meva copa,
mirant la nit d'estrelles titil·lants;
l'arena del desert esborra els rastres
que han deixat els amants.

I recordo en tu, rosa,
el seu hort a l'ombriu
on la lluna reposa...

Només dura un sospir la nostra vida:
com si un caçador etern la perseguís,
els dies, com les llebres, són escàpols
per un mític pendís.

I recordo en tu, rosa,
la fragància suau
de poncella desclosa...

Però, tot paladejant la malvasia,
m'arriba el refilet d'un verderol
i observo extasiat com s'esbadella
una rosa a l'erol...

I recordo en tu, rosa,
la cara d'ella, lleu,
sense vel, sense nosa;
el seu hort a l'ombriu
on la lluna reposa;
la fragància suau
de poncella desclosa...

EL REI, SENYORS, HA CAIGUT!
(Ll. i m.: Jaume Arnella)

El rei, senyors, ha caigut!
la notícia és ben sonada,
no fa molt que s'ha sabut,
que la ràdio l'ha esbombada.

Si és que res s'aguanta dret,
ni la cosa més preuada.

El rei, senyors, ha caigut!
I ja ho sap tota l'Europa,
tot de guàrdies han vingut
per si cal repartir estopa.
Si és que res s'aguanta dret,
i a tot arreu es retopa.

El rei, senyors, ha caigut!
Ha estat una errada humana,
ha passat a Candanchú
el darrer cap de setmana.
Si és que res s'aguanta dret,
no s'aguanta ni qui mana.

El rei, senyors, ha caigut!
Ha estat una relliscada,
té l'avantbraç fisurat
i alguna altra rebregada.
Si és que res s'aguanta dret,
tot se'n va de revolada.

El rei, senyors, ha caigut!
I ara li retreu la filla
que haurà d'anar escaiolat
al casament de Sevilla.
Si és que res s'aguanta dret,
fins el més sagrat perilla.

El rei, senyors, ha caigut!
Confreres, prenguem candela,
que fins el més saberut
pot clavar-se una gardela.
Si és que res s'aguanta dret,
tothom patina quan gela.

PELEGRÍ A SARAGOSSA
(Lletra: Joan Teixidor. Música: Jaume Arnella)

Tots dos vindríem, et vaig dir:
ara vinc sol, sense esperança.
Quan he sortit, la gran ciutat
era de plata i treballava.

Després he vist el camafeu
de Montserrat, flama morada;
i l'aigua esquiva dels canals
que m'endolcien l'ànima.

Hora foscant, la Seu de Lleida
ha criat corbs i un cel de xiscles.
Fraga dormia, vora el Cinca,
el son espès dels seus fruiters.

La nit s'estén sobre els Monegros
com una bèstia desplomada.
L'Ebre transita més enllà,
amb la fatiga de les hortes.

Tots dos vindríem, et vaig dir,
i arribo sol, sense esperança.
Verge Maria, acompanyeu-me:
el cor em pesa com un còdol.

Els llums que tens i el teu vestit
fan pampallugues i em trasbalsen.
Si ja no em planyo del meu fat,
bé necessito el teu miracle.

Que pugui beure el vi que em toca,
més trist que abans, però en la calma.
Tots dos vindríem, et vaig dir,
i arribo sol, sense esperança.

ECO

(Lletra: Joan Brossa. Música: Jaume Arnella)

-Explica'm, tu, què és el sol.- El sol.
-Explica'm què és la lluna.- La lluna.
-I perquè en Pere plora amb desconsol?
-Perquè en sa vida no ha tingut fortuna.

-I les muntanyes, què són? I els estels?
-No són més que els estels i les muntanyes.
-I aquestes canyes? I aquestes arrels?
-Doncs no són més que això: arrels i canyes.

-I aquesta taula? I aquest balancí?
I aquestes mans que fan l'ombra xinesa?
Digues: i el món? I l'home?
-Heus aquí
l'última forma de la saviesa:

Mira't a fons, afirma sempre el què és
i aprèn amb seny que no pots fer res més.

EL DIA DE SANT JOAN
(Popular-Jaume Arnella)

El dia de Sant Joan
és un dia d'alegria,
meus companys m'estan dient:
"Joan, per què no t'hi alegres?"

Bon amor, adéu-siau;
amb salut ens tornem veure,

ens tornem veure amb salut,
jo fadrí i tu donzella.

Meus companys m'estan dient:
"Joan, per què no t'hi alegres?"
Com m'hi alegraria jo?
N'han casada l'amor meva!

Bon amor, adéu-siau...

Com m'hi alegraria jo?
N'han casada l'amor meva!
l'han casada lluny d'aquí,
perquè els meus ulls no la'n vegin.

L'han casada a Sant Martí
que per mi és un desterro.

El dia que es va casar,
pel meu carrer passava ella.

Ella me mirava a mi,
jo també mirava an ella.

Ella els ulls girà en blanc,
jo amb els ulls baixos en terra.

Ella ja en plorava molt,
jo en plorava molt més que ella.

De tristor plorava jo,
d'alegria plorava ella.